

Dues dones, un home, una guerra.
Un secret del passat que canviarà el present

Ashford Park

Lauren Willig

labutxaca

Lauren Willig

Ashford Park

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Columna
Barcelona

Títol original: *The Ashford Affair*

© Lauren Willig, 2013

La primera edició catalana d'aquesta obra va ser publicada
a Columna l'any 2013

Primera edició en aquest segell: abril del 2014

© de la traducció: Alexandre Gombau Arnau, 2013

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,

labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.647-2014

ISBN: 978-84-9930-823-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les
sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta
obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

I

Nova York, 1999

La Clemmie es va afanyar a aixoplugar-se sota el tendal de l'edifici de l'àvia, panteixant un ràpid «hola» en resposta a la salutació del porter.

L'home va començar a dir alguna cosa, però ella no es va aturar pas i els seus tacons van repicar al terra de marbre. Va deixar anar un «adéu» per damunt de l'espatlla acomiadant-se amb la mà.

Era la festa dels noranta-nou anys de l'àvia Addie, i la Clemmie feia tard.

Va creuar el vestíbul descordant-se l'abric i traient-se la bufanda pel camí. Malgrat el fred de novembre, es notava suosa, ara mateix, enganxosa a causa de la transpiració sota les capes de sostenidors, brusa, jaqueta i abric. Havia pensat canviar-se i dur vestit, però no havia tingut temps; de manera que aquí estava, desarreglada i acalorada, amb els cabells esborrifats i, del pintallavis, tan sols un trist record. La mare s'horroritzaria, però no diria res. Es limitaria a comunicar la seva consternació prement els llavis i aixecant les celles. Hi tenia traça. Les celles de la mare de la Clemmie eren millors que la llengua de sig-

nes, idees enrevessades se sintetitzaven en un moviment mínim.

La Clemmie va clavar un cop al botó de l'ascensor i va cometre l'error de mirar l'hora. Un quart de nou. Els còctels havien començat feia tres quarts d'hora. De fet, potser ja estaven asseguts a taula per sopar. No li estranyava que el porter se l'hagués mirada d'aquella manera. La mare probablement havia estat trucant al pobre home cada deu minuts per preguntar si ja l'havia vista. Havia sobrepassat el límit de retard admissible i s'havia endinsat al terreny de la demora imperdonable.

Canviant-se l'enorme bossa Longchamp d'una espatlla a l'altra, va mussitar mentalment el repertori d'excuses, cap de les quals era del tot una mentida, però tampoc veritat del tot: una reunió en l'últim moment, la BlackBerry de la bossa que no parava de sonar, aquella refotuda declaració de Dallas que havia de preparar abans d'agafar l'avió dijous. I després, totes les justificacions habituals: no trobava taxi, el metro anava amb retard, la impossibilitat de venir directament de l'oficina, des del carrer Quaranta-nou i la Vuitena, fins a ca l'àvia Addie, aprofitant la rapidesa de l'Upper East Side, pel Vuitanta-cinc i la Cinquena. Aquesta, si més no, era la pura veritat. La Clemmie havia acabat fent a peu la major part del camí, mig caminant de pressa, mig corrent, rellicant i ensopegant amb les sabates de tacó alt mentre buscava un taxi, que semblaven anar tots plens, amb els ocupants dibuixant siluetes confiades als seients del darrere, sota cobert, mentre que ella era al bell mig del carrer.

La Clemmie va canviar de cama el pes per treure discretament el peu esquerre de la sabata negra. Cuir negre mat, ara lleugerament clivellat, amb un tacó de vuit cen-

tímetres. Aquestes sabates quedaven molt bé sota una taula de reunions, però no estaven fetes per caminar.

La mitja se li adheria al taló. Fantàstic. No era una simple butllofa, sinó una butllofa rebentada. Demà, quan la fes coixejar a la feina, li faria un mal de mil dimonis.

L'ascensor va emetre el dring d'una campaneta, les portes es van obrir.

La Clemmie va tornar a embotir el peu a la sabata i va ranquejar cap a dins. L'ascensor estava empaperat de poncelles, els botons eren de metall brunyit. No havia canviat gaire en els darrers trenta anys. Va prémer el vuit, després que el dit trobés el número per pura rutina, i l'ascensor va iniciar la pujada. Com sempre, es va contemplar al mirall de seguretat, en forma d'escut, del racó. De petita, solia entretenir-se decantant el cap a un costat i a l'altre, observant com enfocava o desenfocava les seves faccions, com el cap d'una Barbie quan agafaves la seva fesomia de goma entre els dits i l'aixafaves.

Ara es va examinar buscant indicis evidents de deteriorament i s'hi va aplicar una apressada capa de pintallavis de la barra despuntada que duia a la bossa. Rímel? Encara en duia més a la part superior dels ulls que a la de sota. Ja estava bé així. El vent li havia donat color en enrojolar-li les pàl·lides galtes. Malauradament, també havia animat els seus cabells en un intent desesperat d'alliberar-se, projectant-los en totes direccions.

No hauria tingut aquest problema si els dugués llargs; llavors se'ls hauria pogut recollir al clatell, subjectant-los amb un passador o mantenint-los cap endarrere amb una diadema.

Era molt típic, oi? El trencament d'una relació i et tallaves els cabells.

Se'ls havia tallat la setmana passada, i força, perquè

no se li enganxessin constantment sota la corretja de la bossa, ocupant-li provocadorament una hora sencera d'oficina a migdia. A prendre pel sac, s'havia dit a si mateixa. S'havia passat sis llargs anys a l'oficina, menjant-se el dinar a l'escriptori, agafant trucades personals al telèfon del despatx, observant com canviaven les estacions des de darrere del vidre de la finestra. Si volia agafar-se una hora per anar a Fekkai, s'ho havia guanyat, que carai! Una hora fora no li costaria pas la plaça com a sòcia del gabinet per la qual havia treballat amb tant d'esforç, una aspiració que estava ben a punt de fer realitat; a més, mentre l'estilista l'anava esquilant, la Clemmie tenia la BlackBerry a la falda i escrivia amb dos dits en el teclat en miniatra.

Figurava que els cabells serien més fàcils de dominar així, havia dit la perruquera, però els cabells curts i fins semblaven tenir criteri propi, li apuntaven en totes direccions i li queien sobre els ulls. Trobava a faltar poder-se'ls apartar cap endarrere, la reconfortant mania de recollir-se'ls i tornar-se'ls a deixar anar. Se sorprenia contínuament buscant-se una cabellera que ja no tenia pas.

Les portes de l'ascensor es van obrir a la vuitena planta, un petit replà decorat amb paper pintat de seda amb flors de color bordeus i una tauleta alta i daurada sota un mirall igualment alt i daurat. Una galleda de bronze proporcionava resguard a paraigües oblidats. El bastó de l'avi Frederick encara sobresortia amb orgull al centre del recipient. La Clemmie el va fregar lleument amb els dits. L'empunyadura tenia forma de *terrier*. L'avi Frederick solia fer-lo bordar i somicar, amb la qual cosa la Clemmie reculava, poruga, alarmada i encantada.

L'avi Frederick va morir quan la Clemmie tenia sis anys, però ella el recordava, vagament tan sols: rostre ar-

rugat, cabells blancs, somriure torçat i una tos trencada de tota una vida fumant. Es feia estrany que hagués mort tant de temps enrere; tot i desaparegut, la Clemmie havia notat la seva presència al llarg de la infantesa, com l'Albert de la reina Victòria, sempre present en la memòria. Al pis de l'àvia Addie encara resultava omnipresent, fins i tot trenta anys després. Hi havia retrats seus en blanc i negre, vestit amb la graciosa roba dels anys vint, fotografiat mentre s'inclinava sobre les plantes de cafè de la granja de Kenya, i després, més endavant, brillants fotos en color d'un avi Frederick molt més gran, amb l'àvia Addie, amb fills, amb néts, vestit d'acord amb l'època.

Eren, sempre havia pensat la Clemmie, una inspiració. S'havien conegut quan l'àvia Addie encara era, com explicaven curiosament, a la cambra dels nens, i s'havien casat quan ella tenia vint i pocs anys. Plegats, havien dirigit una petita plantació a Kenya i l'havien convertit en una pròspera companyia cafetera. Havien venut el negoci als anys setanta, absorbit per la Maxwell House, però als passadissos de l'apartament de l'àvia Addie hi havia tot de pòsters antics, ara emmarcats, anunciant CAFÈ KENYÀ — EL COLOR IMPORTA. En alguns, fins i tot sortia una àvia Addie d'aspecte juvenil, amb un posat molt aristocràtic i elegant, amb una cafetera en una mà i una tasseta i un platet en l'altra.

Havien estat junts molt de temps, l'àvia Addie i l'avi Frederick.

Encara que la Clemmie trobés algú demà mateix, encara que per algun miracle topés amb l'home dels seus somnis en un ascensor o al metro, no estaria amb ell tant de temps com l'àvia Addie amb l'avi Frederick. I això era una idea d'allò més depriment. La perspectiva d'haver de començar de nou, d'haver de sortir en aquelles primeres

cites tan irritants, de recitar les mateixes històries personals tan avorrides, feia que li vinguessin ganes de fer-se una boleta i plorar.

Per què era tan fàcil per a algunes persones i a l'inrevés per a altres?

L'aniversari, es va recordar. Figurava que havia d'estar alegre. No podia entrar i desfogar la seva depressió amb l'àvia Addie. No amb tots els cosins mirant, en tot cas. La mare de la Clemmie creia incondicionalment en allò de «al mal temps, bona cara», cosa que, pel que semblava, es reduïa a somriure tant si volies com si no, i a no explicar mai de la vida a la tia Anna què pensaves realment sobre res.

La mare tenia tórria a la tia Anna. La Clemmie, però, mai no havia pogut descobrir cap inclinació malèvola per part de la tia (sí, era una mica beneïta i falsa, però dolenta?); tanmateix, la mare de la Clemmie continuava convençuda que la tia Anna estava obsessionada a trobar-li punts febles a l'armadura. La Clemmie havia acabat per pensar que la tia Anna estava obsessionada amb la tia Anna, la qual cosa era molt diferent.

La Clemmie va deixar l'abric al penjador del rebedor, entaforant-lo entre una capa de caixmir amb vora de pell que només podia ser de la tia Anna i un Burberry vell d'algú altre. Algú havia deixat la porta del pis ajustada. Per l'escletxa, la Clemmie podia sentir el xivarri inconfusible que anava lligat a un còctel: el ritme de *staccato* de les veus, el batre dels tacons sobre el terra de parquet, el frec de les soles dels cambrers portant pastís de cranc o canapès de salmó fumat.

—Aquí la tenim! —La mare devia haver mentit mentre l'esperaven; s'hi va abalançar tan aviat com la Clemmie va obrir la porta—. Ets l'última d'arribar.

—He tingut una reunió —va començar a explicar ella, però la mare ja arrufava el front en veure-li la mà esquerra.

—No duus l'anell.

—Ja no és meu. —La Clemmie es prenia la presència constant d'aquest objecte al pis com un dipòsit, més que com un dret de propietat. Pensava tornar-lo a en Dan la pròxima vegada que el veiés, juntament amb el vídeo de *La guerra de les galàxies*, la dessuadora de Penn i les vambes de reserva. El raspallet de les dents ja l'havia llençat. Havia pensat quedar-se'l per eliminar la brutícia d'entre les rajoles, però ho havia trobat una mica excessiu, una mica massa a l'estil de ninot vudú. I no volia mostrar-se venjativa. Havien partit peres amistosament, almenys en teoria.

Es podien partir peres en aquests termes? S'havien dit coses... Ella ho havia deixat córrer tan bé com havia sabut, però alguns dels comentaris d'en Dan sobre el seu caràcter encara li coïen. Com si ell pogués donar lliçons sobre inaccessibilitat emocional. Què li diu la paella al foc, Dan, què li diu la paella al foc?

La mare va adreçar una mirada furtiva per damunt l'espatlla, comprovant que no hi havia parents a la vora.

—No veig per què no te'l podies posar aquesta nit, com a mínim.

Déu no volgués que els cosins s'adonessin que el seu prometatge se n'havia anat a fer punyetes, que tornava a estar soltera amb trenta-quatre anys, la fadrina de la Marjorie que no volia ningú. Tot plegat semblava sortit d'una novel·la de Jane Austen. No figurava que tot això ho havia superat, la societat? I encara li coïa més venint de la mare, la dona que sempre s'havia mostrat intransigent a l'hora d'exigir-li que anteposés la carrera a tot. Fins que va fer els trenta anys i la música va canviar de cop i volta.

La Clemmie va etzibar a la mare una mirada llarga i dura.

—Però si en Dan no et queia bé!

La mare es va emmurriar. Hi tenia força traça.

—Jo no ho he dit mai, això.

—Com definiries, si no, allò de «potser és hora que reconsideris les teves opcions»?

—Jo no volia dir pas... Tant se val. Ja en parlarem després.

La resposta de la mare per a tot: negar-ho, negar-ho i negar-ho. Si fem veure que tot va bé, hi va!

—Molt bé —va dir la Clemmie, passant de llarg la mare al rebedor—. I tant. Com vulguis.

Aquest era el problema de ser menopàusica; la diferència generacional habitual es multiplicava per dos. La mare havia estat joveneta a l'època dels bombardejos alemanys, i la seva mentalitat s'havia quedat estancada. La Clemmie havia nascut quan la mare tenia quaranta-quatre anys, l'últim cartutx d'un matrimoni que feia aigües. Havia estat un motiu de vergonya insuportable, per a la mare, que s'havia pensat que els anys d'embarassos s'havien acabat feia molt de temps.

I encara havia resultat més violent quan el pare de la Clemmie l'havia abandonada, al cap de tres anys, després de quedar fins al capdamunt de bolquers i de rotets abans de posar la criatura a dormir (això, si fa no fa, eren paraules textuais). Havia deixat la mare per una periodista que es deia Jennifer, vint anys més jove, californiana i rossa.

La Clemmie no el culpava per haver marxat, però sí per haver fet una tria tan gastada.

—Ara t'enfades amb mi —va dir la mare amb una certesa funesta. Tot i els cinquanta anys que feia que vivia als Estats Units, la mare de la Clemmie encara no

havia perdut l'accent còmicament britànic, vestigi d'una infantesa transcorreguda entre Kenya i Londres, que donava als seus comentaris més intranscendents cert punt d'autoritat.

—No m'enfado amb tu —va mentir la Clemmie—. Deixem-ho córrer, d'acord? És l'aniversari de l'àvia Addie! Hi, hi, hi, ha, ha, ha!

—Hum —va fer la mare, canviant l'expressió de cop i volta. I es va dreçar, gairebé posant-se de puntetes sobre les sabates planes de disseny anatòmic—. Anna! —va dir alegrement—. Guaita qui he trobat!

Rescatada per la cavalleria.

—Hola, tia Anna —va saludar la Clemmie, ocultant la mà esquerra a l'esquena—. Quant de temps que no ens vèiem.

—Clemmie, bufona! —La tia Anna encara duia els cabells llargs. Eren clars, com els de la Clemmie, hàbilment tallats perquè li caiguessin cap endavant de manera que semblava abocar-se en un perpetu gest expectant. Devia tenir setanta anys, com a mínim, però la bona mà de Frédéric Fekkai havia tornat el color plata en daurat, conservant-li els cabells del mateix ros clar que tenia a les fotos del casament sobre el piano de l'àvia Addie. Hi havia moltes fotos de casament. La tia Anna s'havia casat ni més ni menys que vuit vegades. Els seus cabells van fregar la galta de la Clemmie quan la tia la va envoltar en una abraçada perfumada de Chanel—. Temíem que se t'haguessin cruspit els llops!

—No, simplement el meu escriptori —va replicar la Clemmie, apartant-se.

—La teva mare ja s'estava preocupant per tu —va comentar la tia Anna.

—Ximpleries —va dir la mare de la Clemmie amb

fredor. Per a la mare de la Clemmie, gens ni mica de la màgia de Fekkai. Duia els cabells molt curts, d'un gris rigorós—. La Clementine treballa molt.

—Com està tothom? —va preguntar de seguida la Clemmie. Era la tàctica de conversa que apostava per no oposar resistència—. Encara us queden xafardereries?

—Ai, Déu del cel, vas endarrerida! —va dir la tia Anna.

La mare de la Clemmie va fer cara de pena. Generalment la feia, quan la tia Anna parlava. Després de tants anys a l'altra banda de l'Atlàntic, l'accent de la tia Anna ja no era ben bé d'enlloc, ni del tot anglès, ni del tot americà. D'afectat, el titllava la mare de la Clemmie, cosa que era com una lloança, venint d'algú que parlava com els de dalt d'*A dalt i a baix*.

—... encant de pequinès petitó —explicava la tia Anna—. En Jonathan ha aconseguit la feina de Columbia i, per tant, està buscant pis. Oi que serà maco tornar-lo a tenir a la ciutat? La Millie s'ha estat amb mi durant un temps, però ara se'n va a viure amb el xicot.

—Oi que en té com... deu? —La Millie era una de les fillastres de la tia Anna, una de la fornada més jove, record del tercer marit... O era del quart? Era tan difícil mantenir-se al dia... La Clemmie es va fixar que la mare premia els llavis. La feia sortir de polleguera que la tia Anna arrossegüés els seus fillastres a les celebracions familiars quan, al seu parer, no eren família, en realitat.

—Ai, nena! —La tia Anna va deixar anar una de les seves alegres riallades—. Ara té vint-i-tres anys! Ja ho sé, ja ho sé, és deplorable. Però sembla molt feliç amb el seu Sean. Tenen un piset a Yorkville.

—No és una mica jove per viure amb algú? —va demanar la mare de la Clemmie.

—Val més de jove que mai —va contestar la tia Anna alegrement.

A la Clemmie no li va semblar que fos cap cop baix, però va picar igualment. Notava la mà esquerra molt i molt nua, sense el pes de l'anell d'en Dan.

La mare va respirar fort pel nas.

—No tothom vol casar-se per interès.

La tia Anna va picar l'ullet a la Clemmie.

—No tothom pot ser advocat, oi? Com van els plets, petita?

—Enfeinada —va respondre la Clemmie de seguida—. Molt enfeinada. Dijous seré a Dallas per una declaració i, després, a Londres, la setmana següent. Una bogeria. Com ho porta, l'àvia Addie?

—Vine a veure-ho tu mateixa —va dir la mare abans que la tia Anna pogués dir res més. Va posar una mà al braç de la Clemmie i se la va emportar cap a la sala d'estar, on el còctel bullia d'activitat.

Rere seu, la tia Anna va fer un arronsament d'espatlles i la va acomiadar amb la mà. La Clemmie, tombant-se, li va contestar amb un somriure.

La sala era plena d'homes amb vestits de Brooks Brothers i de dones amb vestits negres de tub i mocadors de colors al coll. La majoria eren amics de la família de procedència diversa, més que parents. Els dos germans grans de la Clemmie s'havien establert a Califòrnia amb les seves famílies respectives. Va reconèixer una de les seves nebodes, que ara rondava els vint anys i feia pràctiques amb un dissenyador de moda. El germà mitjà de la Clemmie semblava haver enviat la dona com a emissària, però, en bona part, el seu costat de la família estava poc representat. L'oncle Teddy, el germà petit de la mare, havia mort relativament jove, víctima d'un atac de cor als qua-

ranta i pocs anys, però els seus fills i néts havien vingut tots, aportant el seu òbol per honrar l'àvia Addie.

A l'escena només faltava un detall.

—On és l'àvia Addie? —va preguntar la Clemmie.

La mare semblava cansada.

—Descansant una estoneta —va explicar. Havia vingut a viure amb l'àvia Addie feia pocs mesos, aparentment perquè el seu contracte d'arrendament havia vençut, però la Clemmie tenia la sospita que era perquè estava amoïnada per l'àvia. L'àvia Addie tenia assistència professional, un equip d'infermeres que venien per torns, però la mare de la Clemmie era de les de «si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el lit».

La mare va indicar el bar amb un cop de cap.

—Serveix-te una copa i et portaré amb ella.

—Quant d'alcohol em cal, per a la copa? —va preguntar la Clemmie, però la mare ja s'havia tombat i intercanviava un petó eteri amb un dels plançons de l'oncle Teddy.

La Clemmie es va dirigir al bar.

Estava instal·lat com a totes les festes de l'àvia Addie que recordava la Clemmie fins on li arribava la memòria. Suposava que les ampolles s'havien buidat i substituït amb el pas del temps (i que els cambrers solien canviar d'una festa a l'altra), però, per la resta, tot semblava exactament igual. Havien col·locat una taula plegable en un racó amb unes tovalles blanques al damunt, i era plena d'ampolles i gots. Sempre era el mateix racó, un petit mirador entre una finestra que donava al carrer Vuitantacinc i la porta de l'estudi. Al fons de la sala, una paret amb finestres formava el mirador de l'apartament, amb vistes a Central Park.

Un membre del personal de càtering era rere el bar

improvisat esprement enèrgicament mitja lluna de llima dins d'un got alt ple de glaçons i líquid clar. Tot i trobar-se a metres de distància, la Clemmie va ensumar la ginebra. El bàrman devia carregar força els combinats. Millor.

Hi havia un home esperant la seva copa, donava l'esquena a la Clemmie. L'home va agafar la copa que li oferia el bàrman, fent lliscar discretament uns quants bitllets de dòlar sobre les tovalles.

Si abans no havia estat segura de qui era, això li va esvair els dubtes. Figurava que en les festes privades no es donaven propines, però en Jon mai n'havia fet cas per assegurar-se que el personal contractat rebia un tracte just.

La Clemmie va resistir la temptació infantil d'esquitllar-se, desitjant tenir encara l'anell d'en Dan com a escut. Tampoc no era que en necessités cap. Ara eren adults, no els calien aquestes coses.

Va esperar que es girés per donar-li l'oportunitat de veure-la. El va saludar amb un gest del cap.

—Ei, Jon.

—Ei! —va dir en Jonathan, enlairant el gintònic—. En vols un?

—Si us plau.

Va esperar mentre ell repetia la comanda al bàrman. A diferència d'altres homes de la sala, en Jon anava vestit amb pantalons caqui i *blazer*, en comptes de vestit formal, tot i que havia triat un *blazer* blau clàssic en lloc d'anar de professor, amb xeviot i colzeres. El recordava aquí, en aquesta mateixa sala, anys enrere, amb una vestimenta pràcticament igual, un adolescent desmanegat, amb pantalons caqui i corbatí. Ella devia anar amb sabates de cuir de marca, empipada perquè li havien posat un vestit de nena petita amb dotze anys, tots dos provant de pispar begudes del bar mentre els pares respectius no miraven.

De tota la «prole» de la tia Anna, en Jon era el que hi havia estat més present de tots, almenys fins que se'n va anar a Stanford per fer el doctorat.

D'adolescents s'havien barallat incessantment, cadascun provant d'anul·lar l'altre. En Jon era tres anys més gran, un avantatge que havia aprofitat sense compassió. Però la Clemmie era la filla de debò (bé, la néta) de la casa; ella era de l'àvia Addie, en Jon era fruit de l'atzar. I això havia equilibrat les coses.

No havien mantingut cap contacte especial, però havien compartit vacances i estranyes coincidències, com ara aquell cap de setmana tan enutjós a Roma, quan ella li havia vomitat al damunt de les sabates. No li feia cap gràcia recordar l'estat de les sabates d'en Jon ni els desconcertants (i totalment inaudits) incidents que van tenir lloc tot seguit.

Havien acordat no parlar mai de Roma.

Sempre li havia fet l'efecte que en Jon s'assemblava una mica a Val Kilmer. A Val Kilmer o a Harrison Ford dels primers temps fent d'Indiana Jones. En Jon tenia els cabells castanys cremats pel sol i duia ulleres de muntura metàl·lica. No era el seu tipus, per descomptat; a ella li anaven més els Kevin Costner, però podia entendre què li veien els seus alumnes, sobretot les alumnes. Encara conservava la retirada a Val Kilmer, però en Jon semblava cansat. Cansat i més vell. Els cabells d'un castany clar li començaven a grisejar.

La Clemmie va mussitar «gràcies», quan ell li va donar el got, i va resistir la temptació de llançar-li el contingut a sobre.

Va enlairar el combinat intentant conservar la calma.

—La tia Anna ha dit que has trobat una feina a Columbia. Felicitats. Sé que no abunden pas.

—Gràcies. —El somriure d'en Jon no li va arribar als ulls—. Com està en Dan?

La Clemmie va mostrar la mà esquerra en silenci.

—Si dius «Ja t'ho vaig dir», et clavo un calbot.

Al cap d'un segon en Jonathan va fer un somriure torçat.

—Si t'acabo dient «Ja t'ho vaig dir», fes-ho tu també.

—La Caitlin? —La Caitlin era la dona d'en Jon des de feia tres anys. Havien estat doctorands tots dos a Stanford, la Caitlin sobre alguna cosa que tenia a veure amb història intel·lectual, en Jon centrant-se en la Gran Bretanya moderna. Per miracle, havien aconseguit treballar plegats en una de les universitats de Carolina del Nord. No pas en la de Chapel Hill, sinó en una de les altres—. T'ha... vull dir... us heu...?

En Jon va fer dringar el got contra el seu.

—Les dues coses.

—Em sap greu —va dir ella, i ho deia de debò. Bé, fins a cert punt. La Caitlin mai no l'havia entusiasmada gaire. La paraula «pretensiosa» feia curt.

—Sí, a mi també. Ella es queda la casa.

—I tu?

—La vergonya i la ràbia?

—Quina gràcia. —Per un moment es van somriure l'un a l'altre, units en el terreny de l'amor perdut. La Clemmie va abaixar els ulls primer. I jugant amb les formes dibuixades per la condensació del gintònic, va afegir: Ei, Jon, si vols que en parlem...

Ell li va mirar sarcàsticament la mà esquerra.

—Ah, en vols parlar?

Tocada i enfonsada. Mai no havien tingut aquest tipus de relació. I probablement era massa tard per començar-la, ara.

—I doncs, què en penses dels Jets? —va dir ella animadament.

En Jon se la va mirar.

—Ja saps com són els Jets.

D'adolescents sempre havien estat així, punxant-se constantment.

—No cal ser tan irònic. Són un equip esportiu —va replicar la Clemmie de seguida—. Oi?

Un centelleig va animar els ulls d'en Jon.

—De quin esport?

Merda! Això li passava per no anar a cap dels partits per als quals el gabinet aconseguia entrades. La Clemmie va intentar sortir-se'n.

—Bàsquet?

Les arrugues als voltants dels ulls d'en Jon es van marcar. Per primera vegada des que l'havia vist, es va adonar que relaxava les espatlles. Es va agafar al bar amb una mà i se la va mirar des de dalt, cosa que imposava força, tenint en compte que, gràcies als tacons que la Clemmie portava, si fa no fa eren igual d'alts. Però, és clar, ell devia tenir molta pràctica intimidant estudiants.

—Juguen a futbol americà —va apuntar en Jon, pronunciant les paraules amb molta claredat—. Fut. Bol. Que, per si no ho saps, en realitat no se sol jugar gaire tocant la pilota amb el peu. És aquell esport en què uns homes amb unes espatlles enormes es llancen un objecte ovoide els uns als altres. Per si això hi ajuda.

—Ah. Ha, ha. Ja sabia jo que tenia a veure amb alguna cosa que comportava el llançament d'un projectil —va contestar ella—. Beu-te aquest ou, que l'altre es cou!

En Jon va aixecar una cella.

—Un projectil?

La Clemmie va enlairar el nas.